

Endokrinolojide Diyalog Dergisi Özel
Ekidir 2011

simurg

SAYI:4

15 - 18 Kasım 2012

Cornelia Diamond Kongre Merkezi / Antalya

Davetli Konuşmacılar

Leonard Wartofsky

Washington Hospital Center, ABD

MD, MPH, MACP, Washington Tıp Anabilim Dalı Başkanı.

İlgi Alanı: İç Hastalıkları, Endokrinoloji ve Metabolizma

Henning Dralle

ESES Past President, Visceral and Vascular Surgery University Hospital

ESES Cerrahi ve Yönetim Kurulu Eski Başkanı

İlgi Alanı: Genel Cerrahi, Visseral, Damar Cerrahisi

Gianlorenzo Dionigi

University of Insubria, Italya

Insubria Üniversitesi Cerrahi Tıp Bilimi (Varese, Como, İtalya)

İlgi Alanı: Endokrin Cerrahisi, Trioid ve Paratiroid Cerrahisi

Martin Biermann

University of Bergen, Norveç

Bergen Üniversitesi Tıp Fakültesi Cerrahi Bilimler Bölümü

Radyoloji Departmanı

İlgi Alanı: Nükleer Tıp, Tıbbi Enformatik (Bilişim)

Allan Siperstein

Cleveland Clinic, ABD

Cleveland Klinik Endokrin Cerrahi Bölüm Başkanı

İlgi Alanı: Tiroid, Paratiroid ve Surrenal cerrahisi, Cerrahi Ultrason,

Minimal İnvaziv Endokrin Cerrahi, Karaciğer Tümör Ablasyonu

Eren Berber

Cleveland Clinic, ABD

Cleveland Klinik, Robotik Endokrin Cerrahi Direktörü

İlgi Alanı: Tiroid, Paratiroid, Surrenal, Pankreas ve

Karaciger Cerrahisi, Robotik Tiroidektomi,

Robotik Paratiroid ve Surrenal Cerrahisi, Cerrahi Ultrason,

Laparoskopik KC Cerrahisi

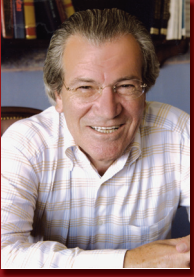

Betül Hatipoğlu

Cleveland Clinic, ABD

Cleveland Klinik Endokrinoloji Departmanı Konsultan Endokrinolog

İlgi Alanı: Tiroid, Paratiroid ve Surrenal Hastalıkları

Kitap İçin I ve II'den Seçkiler

SELÇUK ALTUN, 1950'de Savşat-Artvin'de doğdu. Diyarbakır ve Samsun Maarif Kolej'lerinden sonra 1973'de Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Aynı bölümde, 1974'de master'ını tamamladı. Özel sektörde, genellikle finans kesiminde yöneticiliğin yanı sıra YKY' de on iki yıl yönetim kurulu üyeliği ve beş yıl başkanlık yaptı.

Kitapları: *Yalnızlık Gittiğin Yoldan Gelir* (roman, 2001), *Bir Sen Yakınsın Uzakta Kalınca* (roman, 2002), *Ku(r)şun Lezzeti* (roman, 2003), *Annemin Öğretmediği Şarkılar* (roman, 2005), *Kitap İçin* (deneme 2006) ve *Senelerce Senelerce Evveldi* (roman, 2008). *Kitap için II* (Deneme 2010)

Deneme yazar, çeviriler de yapan Selçuk Altun'un son iki romanı İngilizceye çevrildi. Kitaplarının yurt içi satışlarından elde ettiği gelirin tümü geleceğin edebiyatçıları için B.Ü.'de kurulan eğitim fonuna; yurt dışı gelirleri ise yurt dışı kitap projelerine aktarılmaktadır.

I WISH I HADN'T SAID THAT

- "Rembrandt'ı bizim olağanüstü yetenekli İngiliz sanatçımız Bay Ripingille'le karşılaştırmaya kalkışmayın."

Editor ve Sanat Eleştirmeni John Hunt (1780 - 1859)

"Radyo deliliği... zaman içinde yitecektir."

Mucit Thomas A. Edison, 1922

- "1950'de demokrasi ölmüş olacaktır."

A Short History of the Future, John Langdon Davies, 1936

- "Dünya alçakgönüllülere kalacaktır."

Kitabı Mukaddes

- "Televizyonun ne sizin ne de benim zamanımda bir önemi olacaktır."

Rex Lambert, 1936

Selçuk Altun

- "Emperyalizme karşı bağımsızlığını koruması için Sovyet Ordusu Macaristan halkına yardım etmektedir."

The Daily Worker - Kasım, 1936

- "Gorbaçov'un yeni fikirleri yoktur."

- Sovyetolog Dimitri Simes, 1985'te Gorbaçov parti genel sekreterliğine getirildiğinde.

- "Ulysses'i bitirdim ve bir karavana atış olduğunu düşünüyorum..."

Virginia Woolf'un günlüğünden, 06.09.22

- "İçten bir öpücük o denli ısı verir ki, mikropları yok eder."

Dr. S. L. Katzoff, 1940

- "Savaşların savaşı Birinci Dünya Savaşı, herhangi bir savaş değildir, savaşların sonudur."

Yazar ve Tarihçi H. G. Wells, 1914

- "Bay Gustave Flaubert yazar değildir."

(Le Figaro'daki Madame Bovary eleştirisinden, 1857)

- "Yüz yıl sonra Fransız edebiyatı *Les Fleurs du Mal* ile alay edecektir."

(Baudelaire'in ölümünden sonra Emile Zola, 1867)

- "Moby Dick hüznün verici, can sıkıcı, hatta saçma. (Herman Melville'in Quaker'ları hain ahmaklar ve o Deli Kaptan can sıkıcı iblisin teki."

(The Southern Review, 1851)

- "1984 olmamış."

(George Orwell'in kitabı için eleştirmen Laurence Brander, 1954)

- "Yüz yıl sonra Mark Twain ürünlerinden yalnızca *The Jumping Frog* anımsanacaktır."

(Editor H.T. Peck -1901)

- "Üzgünüm Bay R. Kipling ama İngilizce dilini kullanamıyorsunuz."

(San Francisco Examiner editörü, 1889)

- "Sevgili dostum, belki kalasın tekiyim ama beynimi ne kadar zorlasam da, adamın birinin uykuya dalmadan önce sağa sola nasıl döndüğünü tasvir için otuz sayfa heder edilmesini anlayamıyorum."

(Editor Marc Humboldt'in Marcel Proust'a Geçmiş Zamanın İzinde'yi ret mektubundan, 1912)

- "Çok gürültülü Sevgili Mozart. Çok notalı."

Figaro'nun Düğünü'nün galasında Avusturya imparatoru Ferdinand, 01.05.1786

- "Upton Sinclair öldüğünde, ölüdür. Ben öldüğümde ölümsüz."

Gazeteci ve şair Benjamin De Casseres, 1932

- "Castro'nun kuvvetleri yakında yok edilecek bir sivilcedir."

Küba Genelkurmay Başkanı General F. Tabernilla, 1958

- "Komünistler ve Güney Kore'ye art niyetliler dışında politik suçumuz yoktur"

Devlet Başkanı Park Chung Hee, 1974

- "Sinema geçici bir modadır, konservesi yapılmış tiyatro oyunudur. Oysa izleyici sahnede canlı, kanlı oyuncular görmek ister."

Charlie Chaplin, 1916

- "Sekreterlik yap veya evlen."

Marilyn Monroe'nun başvurduğu markenlik ajanı. Emmeline Snively, 1944

- "Bir yerlere varamayacaksın evlat. En iyisi şoförlüğe dön."

Menajer Jim Denny, ilk sahne performansından sonra Elvis Presley'e, 1954

- United Artists şirketinin sorumlusu, 1964 ürünü *The Best Man* filminde Ronald Reagan'a ABD başkanı rolünün verilmesine, "Onda başkan duruşu yok," savıyla engel olur.

- 1876! Washington'dan Philadelphia'ya yapılan bir -test- telefon konuşmasına katılan ABD başkanı Rutherford B. Hayes, "İlginç bir buluş, ama ondan kim edinmek ister ki?" buyurur.

- "Arap ve Yahudilerin İsrail sorununu Hristiyanlığa yakışır bir şekilde çözmeleri gerekir"

ABD'nin "Birleşmiş Milletler Delegesi Warren Austin, 1948

Fidel Castro için:

- Castro bir yıl dayanabilir. Daha fazla değil.

Eski Küba Diktatörü Fulgencio Batista, 1959

- "Castro birkaç ay içinde kovulacaktır."

Kiplinger Washington Letter, 1961

- "Castro rejiminin çözülmeye başladığına tanıklık ediyoruz."

US News and World Report, 1966

- "Demokrasinin ulaşacağı yeni nokta Küba'dır. Sana söylüyorum Fidel Castro: Sen bittin."

Eski ABD Başkanı Ronald Reagan, 1990

- "Castro'nun günleri sayılıdır."

Eski ABD Başkanı George Bush, 1992

I WISH I'D SAID THAT

- "Aynı anda iki diyet birden uyguluyorum. Biriyle yetinirsem aldığım gıda doyurmuyor da."

Peter Sessions

- "Babam, 'Değerse beklemesini bileceksin' derdi. Onbeşime dek bekledim."

Zsa Zsa Gabor

- "Oyunu beğenmedim, ama izlerken karşılaştığım aykırı koşulun varlığını da belirtmeliyim, perde kalktı"

Groucho Marx

- *The Hostage* nam oyununun ne mesaj vermeye çalıştığı sorulduğunda Brendan Behan, "Mesaj? Ne mesajı? Ben postacı mıyım ki?" demiş.

- "Şu kadın onsekiz dil biliyor ve hiçbirinde hayır diyemiyor."

Dorothy Parker

- "Çok satan kitaplar vasat yeteneklerin yaldızlı mezarlarıdır."

Logan P. Smith

- "Bir banka kurmanın yanında bir banka soymanın lafı mı olur?"

Bertolt Brecht

- "Kadınları kimselerin benim kadar sevemeyeceğini kanıtlayacak kadar genelev faturam var."

Allan J. Lerner

- "Her müzik halk müziğidir. Siz hiç bir atın şarkı söylediğini duydunuz mu?"

Louis Armstrong

- Annem iyi bir oğlan olmamı isterdi onu mahcup etmedim. Sigara içmem, içki içmem ve kadınlarla fındırdemem."

Julian Clary

- "Para, çocuklarımızla bağlarımızın kopmamasını sağlayan ender nesnelerdendir."

Gyles Brandreth

"Zenginler bize benzemez. Daha az vergi öder onlar."

Peter De Vries

- "İşime geldiğinde Clinton, kızıma geldiğinde Bush'a güvenirim."

Craig Paterson

- "Başarınız, dostlarınız için bağışlanamaz bir günahıdır."

Ambrose Bierce

- "İleri teknoloji olanakları abartılmasın. Sonunda hep makasa muhtaç oluyorsunuz."

David Hockney

- "Tekerlekli sandalye kullanmaya başladığımdan beri, *sadaka*'ın çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

John Mortimer

- Bir zamanlar ülkemizin de yengesi olan kadim yıldız Zsa Zsa Gabor'a, (doğ. 1917) kaç kocaya sahip olduğu sorulunca, "Benimkiler dahil mi soruyorsunuz?" buyurmuş.

- "Sabah kalktığınızda ağaçtaki kuşların öksürdüğünü duyacağınız tek yer Hollywood'tur."

Joe Frisco

- "Arianna Stassinopoulos etkinliği o denli sıkıcıydı ki, kadının adı anons edilirken yarısında uyumuşum."

Alan Bennett

- "Yeniden dünyaya geldiğimde bir genelevde kapıcılık yapacak ve hiçbirinizi içeri sokmayacağım." Bir provada performansından memnun kalmadığı orkestrasına hitaben,

Arturo Toscanini

- "Yaptığım tek spor, spor yaptığı için ölen arkadaşların tabutlarının arkasından yürümek."

Peter O'Toole

- "Isosceles'e rastladım. Yeni bir üçgen projesi var."

Woody Allen

- "Muhasebeciliğin edebiyatçılığa tercih edildiği bir ortamda ce-
halet önemli bir eksiklik değildir."

Dominic Behan

- "Fahişe ve yazar; ikisi de sattığı malın sahibi kalır."

Bernice Rubens

- "Annem ve babam evlendiklerinde çocuk sayılırlarmış. Babam
18, annem 15 ve ben 3 yaşındaymışız."

Şarkıcı Billie Holiday

- "Emirlerimi yerine getirdikten sonra bakanlarımın ne kadar çok
konuştuğunu umursamam."

İngiltere (eski) başbakanı Margaret Thatcher

- "Doğruyu konuşalım, İtalyanların insanlığa teknolojik katkısı
pizza fırınıyla sona ermiştir."

- Bill Bryson

- "Erkeksiz bir kadın, bisikletsiz bir balık gibidir."

Gloria Steinem

ŞAİRLER VE İSTANBUL (Abidin Dino, Gösteri Yazıları 1980-2000)

1324- Orhan Veli (1914-1950)- Giacometti'nin heykellerine
benzer. Uzun ve tedirgin bir yüz, bedeni ipince. Anlaşılmaz bi-
çimde birdenbire çıkagelir ya da sır olur birdenbire. Elifbâ sırası
ile Mısır Çarşısı'nda satılan 350 malın adını, ya da hiç ayak bas-
madığı Paris'in bütün sokaklarını ezbere sayabilir birer birer.

Bağırtılı şiire karşıdır. Sözcükleri tiryakice seçer. Melih Cevdet ve
Oktay Rifat'la 1939' da "Garip" akımını kurar.

Fazla içmişti, binbir bela içindeydi. Beyin kanaması, arkası ölüm.

Oktay Rifat (1914 doğumlu)- Güzel erkek, dövüşken, titiz. Her
zaman bir mesafe bırakır arada.

Kendi şiiri onu büyüler; bilinmedik yerlere götürür. Cana yakın
ve candandır; şiiri çeşitlidir; dostları ile "Garip" akımını yarat-
makla yetinmedi, başka bir kuşağın şiir anlayışını yansıtan "İkinci
Yeni"ye katkısı oldu.

Melih Cevdet Anday (1915 doğumlu)- "Garip" takımının
üçüncü oyuncusu. Yandan bakılınca yüzü Osmanlı sultanlarına
benzer. Gözü masmavi, İznik çinisi. Son derece alıngan. Düello-
ların modası geçmeseydi günleri hasımlarını kovalamakla geçe-
cekti. Bu olanak ortadan kalktığına göre dialektiği kullanıyor,
mantığı aksayan zavallıları perişan ediyor. Olsa olsa Boğaziçi Lo-
kantası'nda keyfedebiliyor biraz. Ama Paris'te Pernety metrosu-
nun karşısındaki kahveyi de sever. Şiirlerinin yapısı olağanüstü
güzel. Duygu ile imgeyi kavram sorunsalı ile zaptediyor.

İlhan Berk (1916 doğumlu) - 1938'de taşradan İstanbul'u gör-
meye geldi. O gün bu gün bakakaldı ve kenti durmadan sözcük-
lerle elledi. İşi gücü eşyayı sözcüklerle seyretmek. Bir deri bir

kemik Danimarkalı ve Protestan olabilirdi. Nolursa olsun dünya-
nın açık saçıklığına hayran, iyi resim yapar.

Ahmed Arif (1925 doğumlu) – İstanbul'lu değil. İspanyol bir
çilekeşe, evliyaya, bir kurbana benzer. Şiirlerinin sözcükleri, yük-
sek dağ çağlayanlarının cilaladığı çakıl taşlarına benzer. Gergin-
dir, sımsıkı, inatçıdır.

Ona göre şiir, bir savaştan sonra alanda arta kalan ne varsa odur.

Can Yücel (1926 doğumlu) - Onu cüppesini sırtından atmış bir
manastır kaçkını sanabilirsiniz. Hep çileden çıkmış gibidir ama,
yüzünü kalın bir çizgi ile vurgulayan siyah kaşlarının altında ba-
kışı, dostluk dolu.

Kafanızı şişe indirmez, şiirlerini suratınıza fırlatır.

İstanbul halk dilini büyük bir ustalıkla kullanmakta.

Nazım Hikmet (1902-1963) Yenilikçiliğin tutkunudur. İstanbul
kentinde fır dolanır -dışarıda ise- öylesine hızlı gider ki gözlerinin
mavisi ve saçlarının sarısı, peşinden çift renkli uzun bir kuyruk salar.
Hiçbir zaman gerisine bakmaz, her şeyin devamını bilmek ister.

Hapishanede cama çarpan bir arı gibi vızıldar.

Hayatı bir dram. Kendisinden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştır.

Asaf Halet Çelebi (1907-1958) 1900 operet şıklığı içinde, Os-
manlı terbiyesi, temennâlar. Mevlana'yı sever, Hayyam'ı, Rimba-
ud'yu, Lautreamont'u. Ermeni (Hamparsum) musiki notalarına,
Çingene diline, Buda'nın düşüncesine meraklıdır.

Cepleri daima fındık fıstık dolu, bütün gün onları yer.

Cahit Sıtkı Tarancı (1910-1956) Kısa boylu ve çirkince, ama
gözleri çok güzel. Fazla içiyor. Almanlar Paris'e girmeden az önce
kaç kaç sırasında bisiklete binip gitmiş.

Onu şiirden başka hiçbir şey ilgilendirmemişti, bir de günün bi-
rinde dünyadan ayrılmanın peşin kederi.

Genel felç, ölümüne dek yazamama, yıllar boyunca konuşamama iş-
kencesi.

Bu kez dünyadan çarçabuk ayrılmamasının kaderi.

DİĞER AFORİZMA –ALINTI- KIS(S)A'LAR

Renkli gazetecilerden Şinasi Nahit Berker'in (1920-1996) anı ki-
tabı *Matbuat Hazretleri*'ni 02.07.07 tarihli sahaf safarimde edin-
miştim. 1953 ürünü kitabın ön kapağında "Bu bir kitaptır" ve
"Fiatı: 150 kuruştur" yazıyor. 74 sayfa süren anekdot demetinin
arkasında, 14 sayfa tutan reklam ve ilan bölümü var. {Kızılay'daki
Ekspres Birahanesi abone olan memurlara yüzde 25 tenzilat uy-
guladığını muştularken, Baba Karpıç Şehir Lokantası, "Ye İç Key-
fine Bak" demektedir. Tahran Kitabevi'nin ilanına komşu sayfada
M.K.E., "Yeni Av Mevsiminde Sağlam ve Emniyetli M.K.E. Tüfe-
ğini Tecrübe Ediniz" ricasında bulunmaktadır.}

Kitaptan iki anekdot:

Çetin Altan: Kasaba bile minnet etmez, biliriz amma, Çetin uslu değil, akıllı çocuktur... Hele Ulus'ta son fıkraları dillere destan... Ne var ki, Çetin'in fıkralarını Çetin'i tanımadan okuyacaksınız ki, zevkine varacaksınız.. Zira Çetin, biraz şom ağzıdır... Mesela der ki:

-Şu memlekette üç kişiyiz doğru dürüst fıkra yazan: Ben, Falih Rıfkı, Bedii Faik... Eh Falih Rıfkı yaşını başını almış, nasıl olsa yakında ölecek, Bedii Faik ise ümitsiz... Kala kala ben kalacağım gene!..

Orhan Veli: Allah gani gani rahmet eylesin, Orhan Veli, "Karşı"yı çıkarmış... Meyhanede rastlaştık... Ben:

- Uğurlu kademli olsun, kitabın çıkmış... Alacaktım ama meteliğim yok... Kitaptan varsa bir tane veriver... Bir kadeh de şarap ismarla...

Orhan o sevimli gülümseyişi ile bir güldü:

- Otur bakalım dedi, garson Mustafa'ya da seslendi:

- Mustafa, Şinasi'ye bir bardak şarap!..

Sonra gazetelerin arasından, "Karşı"yı çıkardı... İlk boş sayfasına bir şeyler yazdı:

- Al kitabını, dedi...

Aldım, yazdığı yazıyı okudum... Bakın ne yazmış:

"Şinasi N ahit Berker'e,

Satış anında kolay yırtılabilmesi için ithafımı bu sayfaya yazdım.

12.XI.1949 Orhan Veli"

• • •

Maurice Blanchot'nun (1907-2003), *The Writing of Disaster*'ndan;

- Affetmeyin. Affederken önce suçlayacaksınızdır.

- Hapishaneler olmasaydı, zaten bir hapishane içinde bulduğumuzu anlayacaktık.

- "İyimserler kötü yazar" (Valery.) Kötümserler yazmazlar.

- Banaventura: "Güldüğüm için kiliselerden, dua etmek istediğim için genelevlerden az kovulmamışım."

- Ben dahil olmadıktan sonra herkese mutluluklar dilerim.

• • •

Tolstoy'dan Gorki'ye; "O (Dostoyevski) Konfüçyüs veya Budist öğretileriyle tanışsın; biraz sakinleşir. Bu böyle biline. İsyankâr bir adamdı; kızginken, kel kafasında birden yumrular peydahlanır ve kulakları oynardı. Çok duyarlıydı ama düşünce sistemi zayıftı... Kanında biraz Yahudilik vardı. Evhamlı, hırslı, ağır ve kısmetsizdi.

Bu kadar çok okunması tuhaftır. Nedenini anlayamıyorum. Yazdıklarının tümü üzücü ve gereksizdi..

Gorky's Reminiscences of Tolstoy, Chekhov and Andreev, The Hogarth Press, 1934

Ünlü yazarların "son sözleri"

- "Allah razı olsun, Allah kahretsin."

James Thurber

- "Allah beni affedecektir, O'nun işi bu."

Heinrich Heine

- "İyileşiyorum."

D.H. Lawrence

- "Kara bir ışık görmekteyim." –

Victor Hugo

- "Ya şu duvar kağıdı ya ben giderim."

Oscar Wilde

- "Beni anlayabilen tek kişi var mı?"

James Joyce

- "Herkes ölecek, ama benim durumumda bir istisna yapılır sanırdım. Şimdi ne olacak?"

William Saroyan

- "Ölüm buysa, pek bir şeye benzemezmiş."

Lytton Strachey

- "Şampanya içmeyi uzun zaman olmuştu."

Anton Çehov

- "İyi geceler benim sevgililerim. Yarın görüşeceğiz."

Noel Coward

- "Ben iyiyim, başucumdan çekilin."

H.G.Wells

- "Öldürün beni, yoksa sizi katilim bellerim."

Franz Kafka

- "Bir otel odasında doğdum ve lanet olsun ki bir otel odasında ölüyorum."

Eugene O'Neill

- "Sıkıştım, beni tualete götürün."

Walt Whitman

- "Cesur ol Charlotte cesur ol."

Anne Brontë

- "Menenjit mi oldum?"

Louisa May Alcott

- "Sis yükseliyor."

Emily Dickinson

- "Hiç kimse anlamıyor mu?"

James Joyce

• • •

(Plagiarism = İntihal = (Yapı)t Hırsızlığı)

- Bir yazardan çalarsan intihal. Nicesinden çalarsan araştırma.

Wilson Mizner

- Toy şairler taklit eder; olgun şairler çalar.

T.S.Eliot

- Sanatta *Altıncı Emir* yoktur. Şair ürünü için gerekli gördüğü her şeye el koyabilir.

Heinrich Heine

• • •

Mastürbasyonist beş (y)azar:

- Andre Gide sınıfta yaparken yakalanıp okuldan atıldığında, 11 yaşındaymış.

- Yukio Mishima'ya göre töresel intihar, mastürbasyon doruğudur.

- Truman Capote'ye göre *elişinin* iyi tarafı, iş bittikten sonra eli nize yemek ısmarlamak zorunda olmamanızdır.

- Harold Robbins'e göre kişinin tek başına becerebileceği en tatmin edici ikinci iştir. (Birincisi yazmak.)

- James Joyce' a bir hayranı, "Ulysses'i yazan eli sıkamak istiyorum" dediğinde, "Hayır, o başka işler de becermiştir" yanıtını alacaktır.

• • •

Truman Capote Salvosu

II (Kaynak: Con•versation! With Capote, Lawrence Grobel):

- "W. H. Auden diktatör bir piçti."

- "A. Gide, J. Cocteau kadar yetenekli değildi. Gide kendini Pro-ust'tan daha yetenekli sanırdı. Onun yatağına da girmiştir. Bunu günlüklerinden biliyorum."

- "Yukio Mishima mükemmel bir yazardı."

- "Millet Bob Dylan'ı neden sever bilmem. Şarkı söyleyemez ki o."

- "Jane Fonda can sıkıcı bir sahtekârdır."

- "Woody Allen çok yetenekli ama istikrarsızdır."

- "Rod Steiger yaşayan en kötü aktördür."

- "Daha adı duyulmamışken bir Jodie Foster fanatiğiydim."

• • •

Edebiyat Ödüllerine Küresel Tepki:

- "Booker Ödül Komitesinde iki kez bulundum. Az kalsın çıldırı-yordum."

- Rebecca West (1892-1983)

- "Babamın (Kingsley Amis) kazanana kadar, Booker Ödülü'yle ilgili kuşkuları vardı."

Martin Amis (Doğ.1949)

- "Ödüller kuşak gibidir. Takıp biraz Dünya Güzeli gibi kırırsınız. Ödüllere *muazzam* tepkiliyim."

Martin Amis

- "Kitaplarımı beğenirse halk okusun isterim. Ünlü koleksiyoner-leri değil."

- Jean Paul Sartre (1905-1980) 1964'te Nobel'i reddederken

- "Bir yazar kendisinin kurumsallaşmaması için ödül de redde-debilmelidir."

Jean-Paul Sartre, 22.10.1964'te Stockholm'de Nobel'i reddederken

- "Nobel, kişinin mezarına bilet kesmektir. Onu aldıktan sonra kimse bir şey üretememiştir."

T.S. Eliot

- "Edebiyat ödülleri vermek, olağanüstü bir cahilliktir."

Geoffrey Grigson (1905-1980)

- "Yazar sayısı ödül sayısından fazla olduğu sürece, o ülkede ede-biyat bitmiş sayılmaz."

Gore Vidal (Doğ. 1925)

- "Yalnızca kadınların kazanabileceği bir ödül beni dehşete dü-şürüyor."

Kadın romancıların katılabilirdiği Orange Ödülü hakkında, Anita Brookner

• • •

Şairin Defterinden (The Poet's Notebook):

- Stravinsky pasaportunda kendini "ses mucidi" olarak tanımlar.

- Ressam Klimt, "Kısa bir not yazarken bile kusasım gelir" dermiş.

- Braque, Picasso için; "Eskiden büyük sanatçıydı, ama o artık yalnızca bir dahidir."

- Goncourt'un günlüğünden, "Bir kitap asla başyapıt değildir. Ya-parlar."

• • •

Balthus (1908-2000) yaşayan en gözde ressamımdı. Çok önem-sediği retrospektif sergisi arifesinde öldü. Kış günüydü, sergi açılır açılmaz Venedik'e uçmuştum.

Balthus in His Own Words'tan (Kendi Sözcükleriyle Balthus):

- Artist (Sanatçı). Sanatçı sözcüğünden iğrenir, sanatçı geçineni gösterişi bulurum. Ben zanaatkarım.
- Embarrassment (Utanma). Bunca yıllık emeğe rağmen resmi öğrenemediğim için çok utanırım.
- (Goya). Tabloları mükemmeldir. Engindir, azaltılamaz. Her şeyden önce tabloları da yaşamı gibi fantastiktir.
- Journal (Günlük). Resimle ilgilenen herkes Delacroix'nın *Günlük* ünü okumalıdır.
- (Malraux). Entelektüel rehberim. Koruyucum.
- (Mozart). Mutlak dâhi. Derinliği yaratmak için sonsuz yeteneği vardı.
- Smoking (Sigara İçmek). Sigara tiryakisiyim. Resme başladığımdan beri içerim. Bilimsel bir dergide konsantrasyonu arttırdığını okumuştum. Bu açıdan yararını gördüm. Rönesans ressamlarının sigara içmeden nasıl çalışabildiklerini anlamam.
- (Surrealists). Asla ve kesinlikle hayır. ..
- (Tapiés). Yaklaşımlarımız benzemese de günümüzde benimsemediğim tek ressam.
- Women (Kadınlar). Çıplak bir kadını asla resmedemem. Genç kızların güzelliğini daha ilginç ve mükemmel bulurum...

• • •

"En Başarılı Konser: Oda müziği topluluğu diye anılan, özgün çalgılarla eski müzik yapan ve yalnızca Rossini, Frescobaldi, Vivaldi ve Pergolesi'yi repertuarında bulunduran bir topluluk Attersee'deki eski bir şatoda çaldı ve kuruluşundan bu yana en büyük başarısını kazandı. Alkışlar, oda müziği topluluğunun programında tekrar edecek parça kalmadığının anlaşılması üzerine durdu. Müzisyenlere, ancak ertesi gün bir sağır dilsiz kurumuna çaldıkları açıklandı."

Thomas Bernhard, Ses Taklitçisi

Humorus Quotations'tan (Ed. Ned Sherrin):

- "Anılarını yazmak, kendinden başka herkes için kötü konuşmaya eşittir."
- "Lisedeyken dışlanmak bir kitap yazma nedeni olmamalıdır."
- "Aksatmaksızın günlük tutmak, kendi kusmuğunla her gün karşılaşmaktan farksızdır."
- "Eskiden uygarlıklar kurardık. Artık alışveriş merkezleri kuruyoruz."

Henri P. Petain (1856-1951)

Fran Lebowitz (Doğ. 1946)

Enoch Powell (1912-1998)

Bill Bryson (Doğ. 1951)

- "Şaka çok ciddi bir iştir."

Charles Churchill (1731-1764)

- 1964'teki A.B.D. turunda, The Beatles'ın davulcusu Ringo Starr'a basın konferansında sorarlar:

"Beethoven hakkında düşünceleriniz?"

"Severim. Özellikle şiirlerini..."

• • •

Oxford Dictionary of Humorus Quotations'dan:

- "Sevmedikten sonra bir erkek her kadınla mutlu olabilir."

Oscar Wilde

- Erkekler hakkında bu kadar çok şeyi nereden mi öğrendim? Gece okuluna gittim, bebeğim."

Mae West

- "Güzel olmayan kadınlara, gözlerinin ve saçlarının ne güzel olduğunu yineleyeceklerdir."

Anton Çehov, Vanya Dayı

- "Eğer bir portakalsan, Kaliforniya yaşamak için güzel yerdir."

Fred Allen (1894-1956)

- "Yazarlara inanmayalım ama onları okuyalım."

Ian McEwan

• • •

This is Not A Novel'dan (David Markson):

- (Ressam) Frans Hals (1581(?) -1666) da karısını dövdüğü için tutuklananlardan.

- Yaşamının sonlarına doğru Henri Matisse, "Beni eleştirebilecek tek kişi Picasso'dur, anladınız mı?" buyurmuş.

- "Her resmin ayrı bir yaşam çizgisi vardır." *Jackson Pollack*

- Schubert'in asla bir piyanosu olmamış.

- Madame Bovary'yi İngilizce'ye ilk kez Karl Marx'ın kızı çevirir. Sonra roman kahramanı Emma'nın yöntemiyle intihar eder.

- (Ressam) Augustus John (1878-1961) Londra sokaklarında karşılaştığı her çocuğun başını neden okşadığını soranlara, "Babaları ben olabilirim de ondan" dermiş.

- Don Kişot'un ilk başarısını elde ettiği dönemde Cervantes'in iki kızkardeşi, bir yeğeni ve gayrimeşru kızının fahişeliğe intisap ettiği söylenir.

The New Oxford Book of Literary Anecdotes' tan:

(James Joyce aşağıdaki anekdotu Zürich'te bir öğle yemeğinde bulunduğu dostları Frank Budgen ve Paul Suter'e nakletmiş. Yıl 1934.)

"Bugün beni görmeye bir Alman bayan geldi. Yazarmış, yazdıklarını görmemi istedi. Yalnız, onları kaldığı otelin kapıcısına okuttuğunu söyledi. Kapıcının görüşlerini merak etmiştim. Dedi ki: 'Ormanda sevgilisinin madalyonunu bulan roman kahramanının onu tutkuyla öpmesine itiraz etti.' 'Ama,' dedim, 'bu oldukça etkileyici bir sahne. Kapıcı nesini beğenmemiş?' Bayanın yanıtı, 'Kapıcı madalyonun öpülmesine itiraz etmiyor. Yalnız kahramanın, önce onun üstündeki tozu paltosunun koluyla silmesinin daha doğru olacağını düşünüyor,' şeklindeydi."

(Arkadaşları Joyce'un yanıtını merak ederler.)

"Ona dedim ki," der Joyce, "Otele dönün ve hamalın tüm önerilerini yerine getirin. O adam dahi bir eleştirmen. Ondan öğrenemeyip benden öğreneceğiniz hiçbir şey yok ve bunu içtenlikle söylüyorum."

• • •

- Çok gerekiymiş gibi büyük şirket genel müdürlerine CEO denir oldu birkaç yıldır. CEO, İngilizce "Chief Executive Officer" mertebesinin kısaltılmışı. (Türkçe'ye "baş icracı" diye çevrilebilir.)

29.05.2007 tarihli bir gazetede gördüm; iki-akraba-ekonomi dergisinin düzenlediği ve 152 CEO'nun katıldığı bir anketle, CEO'ların "beğeniyle okuduğu ve vazgeçemediği" 20 köşe yazarı belirlenmiş! Ankette, o dergilerin bağlı bulunduğu medya holding yazarlarının baş köşelerde bulunması ve 20 köşelik kontenjanın genelde iki gazete mensubunun özgülmesine şaşırmadım.

Benim de kimine (g)öz gezdirdiğim o yazarlardan nicesi medyaland'ta; dönekliği (özellikle patron çıkarları paralelinde dönekliği) erdem sayan, patronlarının dışında tüm sözde şaibelere kadı, patronlarının şirketlerinin sanal avukatı ve rakiplerinin fahri savcısı vs. vs. olarak da yâd edilir.

152 CEO'nun gerçekten vazgeçemediği yazarlar bunlarsa, ben kendilerinin okuduğu kitapları, dinlediği müziği ve sosyal duruşlarını da tahmin ediyorum. Bence onlar CEO değil NEO'dur (Niteliksiz Endüstrici Ordusu).

Üç yıl önce okuma-yazma sektörüne terfi edene dek CEO üstü bir konumdaydım, köklü bir bankanın yönetim kurulu başkanvekiliydim. Bankanın sahibi bulunduğu şirketlerde yönetim kurulu başkanlığı veya üyeliği de yapardım. CEO'larımın "okuyanını" benimserdim...

• • •

- *The Last Novel*'dan (David Markson):

- Irving Berlin beşinci sınıftan sonra okula gitmemiştir. Thomas Edison yalnızca üç ay okula gitmiştir. Agatha Christie okula hiç gitmemiştir.

- Wagner kötü bir piyanistti; Berlioz hiç piyano çalamazdı.

- Novalls'ten "Heimich von Offerdingen." J.L. Borges'in ölmeden önce duymak istediği son parça ...

- Leonardo da Vinci önünden geçen ilginç insanları çaktırmadan izlemiş. (Çağdaş yoruma göre nedeni, o kişilerin desenlerini hakıyla kotarabilmek içindir).

- "Gerçek, ilginç olmak zorunda değildir," dermiş Borges.

- "Şair olmak denli utanılası bir durum düşünemiyorum," demiş -galiba- E. Bishop.

- "Fransız sanatının hayrına Louvre Müzesi'nin yakılmasını" önermiş Camille Pissarro."

- "Louvre Müzesi'nin en çok pencerelerini izlemekten hoşlanırım," buyurmuş Bonnard.

- "Konuşmaya bile değmez şeylerin şarkıya döküldüğü yer," dermiş Voltaire, opera için.

• • •

Doksan beşinci doğum yıldönümünde Oktay Rifat'tan:

Kadeh

Burası dalyan kahvesi
Ortalık süt mavisi
Apostol bu ne biçim meyhane
Tabağında bir bulut
Kadehimde gözyüzü.

- (Sabiha Rifat Hanımefendi'yi 16.09.2006 tarihinde yitirdik.) Geçmiş-gelmiş-gelecek en büyük şairimiz, duyduğum en güzel aşk şiirini onun için yazmıştı:

Karıma

Sofalar seninle serin
Odalar seninle ferah
Günüm sevinçle uzun
Yatağında kalktığım zaman

Elmanın yarısı sen yarısı ben
Günümüz gecemiz evimiz barmız bir
Mutluluk bir şimendir bastığın yerde biter
Yalnızlık gittiğin yoldan gelir

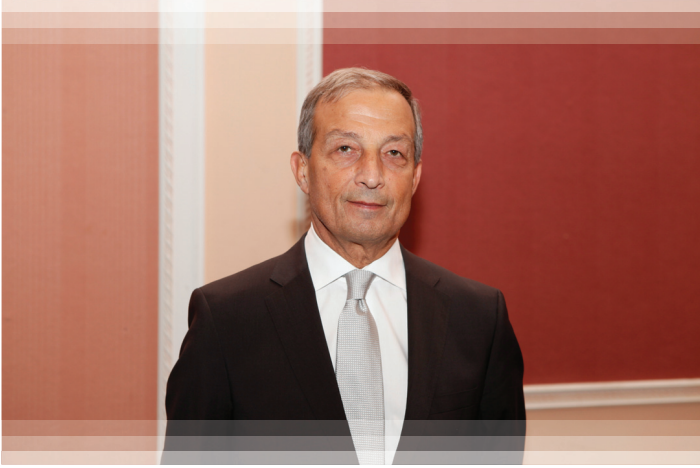
Oktay Rifat

Kalın sağlıcakla

Sevinç Ertan

Prof. Dr. Ali Akyüz

1/1/1945 tarihinde doğduğum söylenirse de bunun bir aşağı bir yukarı olabileceğini biliyorum. Ben dokuz çocuklu ailenin sondan ikincisiyim. Sondan dördüncüsü de Ali idi. Onun için bizim ailemizde iki Ali vardı. O çocuk boğmacadan ölmüş ve onun ismi bana miras kalmış. Benim asıl ismim o devirde köyün imamı olan Hasan Efendi (Yavuz) tarafından Nurettin olarak verilmişti. Köyüm Yukarı Hastikoz yeni ismiyle Yukarı Kışlacık olup kasabanın en büyük köylerinden biriydi. Beş yaşlarında medresede din dersleri alırken köyümüze ilk ilkokul ahşap bir kilisede açılmış ve oranın öğretmenliğini şimdi rahmetli olmuş olan akrabam Nevzat Akyüz üstlenmişti. Nevzat Akyüz Beşikdüzü Köy Enstitüsü'nün son mezunlarındandı. Kasım ayında camide benim küçük bir çocuk olarak Kur'an okuduğumu görünce beni ilkokula kaydetmek istedi. O zaman üç karne alınırdı. Birinci karne bitmek üzereydi. Beni o şekilde okula kaydetti ancak nüfus kaydım falan yoktu. İlkokula başladığım zaman okulda yaşı itibarıyla en küçük öğrenciydim çünkü sınıfta onyediyse onsekiz yaşlarında evli öğrenciler de vardı. Daha sonra başta rahmetli babam olmak üzere ailemizin ve köyümüzün büyükleri bir orman içerisinde iki dersliği olan bir okulun devlet tarafından yapımını sağlamışlardı. Bundan sonraki dört seneyi, bu okulda tamamladım. Bu okulun adı Yukarı Hastikoz (Yukarı Kışlacık) Köyü İlkokulu idi. İlkokulu bitirdiğim zaman rahmetli ilkokul öğretmenim mutlak okumam gerektiğini düşünerek beni kasabamızın ortaokulu olan Şehit Ahmet Türkkan Ortaokulu'na babamla konuşup kaydetmeye karar verdi. Ancak bir problem vardı, benim nüfus kaydım olmadığı için ilkokul diplomamı almam ve ortaokula kaydolmam sorunlu oldu. Bu şartların oluşacağı tarih doğum tarihim olarak kabul edildi ve 1/1/1945 doğum günüm oldu.

Babam benden önceki ağabeylerimin okuması için uğraşı vermiş fakat başarılı olamamıştı. Benim için özel bir gayret sarf etmedi çünkü enerjisi tükenmişti. Kendisi Ticaret Mektebi mezunu olduğu için okumamdan çok çok mutlu olduğunu dükkün gibi anımsıyorum. Ortaokulu Of kasabasında okudum, her gün beş kilometre 45 derece meyilli patika yollardan gidip gelerek. Ortaokulda da sınıfın en küçük öğrencisi ve sıralamada en kısa boylusu idim. Zaman çok çabuk geçti. 1958 yılında ortaokulu bitirdim ve Trabzon Lisesi'nde okumak istiyordum. O zamanlar böyle bir lisede okumak ve oradan mezun olmak geleceğin garantisi demekti. Liseye başlamam ayrı bir macera. Kasabalım, köylüm ve akrabam olan ressam Ziya Ramoğlu'nu rahmetle anarken liseye yatılı olarak kaydolmamda büyük katkıları olduğunu belirtmek isterim. Lise eğitimim sırasında, başmuavin resim hocam Temel Zühtü Ellezoglu'nu da rahmetle anıyorum. Bu insanlar hayat yolunda ilerlerken zor zamanlarımda maddi manevi katkıda bulunarak ilerlememe yardımcı olmuşlardır. Trabzon Lisesi çok çalışmayı gerektiren eğitimi, öğretimi üst düzeyde olan, bugün bir çok üniversitede olamayacak kadar fen, matematik, sosyal bilimler eğitimini verebilecek öğretmenlere sahipti. Lise II'den itibaren Fen şubesini seçerek 1962 yılında liseden mezun oldum. Üniversite imtihanları her fakülte için ayrı yapılmaktaydı. Ben sadece İstanbul Üniversitesi'nin Tıp ve Orman Fakültesi, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin de İnşaat Fakültesi sınavına girdim. Orman Fakültesini kazanmam sonrası bir yıl bu fakültenin birinci sınıfını okuyarak ikinci sınıfa geçtim. 1963-1964'te yeniden sadece Tıp Fakültesi sınavına girerek İÜ İstanbul Tıp Fakültesini kazandım.

Son derece güzel bir fakülte hayatım oldu. Öğrencilik yıllarında 1960 anayasasının getirdiği özgürlükler doğrultusunda, öğrenci istekleri, eğitim programlarının düzenlenmesi ve Türkiye'nin genel siyaseti hakkında üniversitem öncülük etmekteydi. Ancak ideolojik odaklar her az gelişmiş ülkede olduğu gibi bizim ülkemizi de kendi düşünceleri doğrultusunda yönlendirmek istiyordu. Bu gidişat 1968 üniversite işgallerini, onların arkasından 1971 Muhtırası ve ülkede bir ağır hesaplaşmayı getirdi. Bu hesaplaşma sonucunda demokratik haklar, özgürlükler alabildiğine kısıtlandı. 1960 Anayasası budandı. Bu arada ben 1969 yılı Ağustos ayında Fakültemi bitirerek hemen askere gittim. Amacım bir an evvel askerden dönüp cerrahi ihtisası yapmaktı. Askerliğimi 1/125 Jandarma Eğitim Taburu'nda Zonguldak'ta yaptım. Askerlik maceramın içinde en önemli anekdot yedek subaylıktan yazılı olarak ilk istifa eden asker oluşumdur. Fakat bu dileğimi kabul etmediler.

Askerlik dönüşü kısa süre yeni açılmış olan Okmeydanı'ndaki SSK Hastanesi'nde pratisyen olarak çalıştım. Çalışmam sırasında fakültemin Cerrahi kliniğini gözlüyordum ancak bu işin

gözlemle olamayacağını düşünerek kısa süre sonra istifa ettim. 1971 senesi Ağustos ayında bugünkü Genel Cerrahi Kliniğinin yarısı olan eski adıyla 1. Cerrahide volanter olarak çalışmaya başladım. Bu volanterlik süresince oradaki asistanlardan hiçbir farklılığım yoktu. Sadece maaş almıyordum. Sorumluluk, bilgi görgü artırma ve cerrahi uygulamaları kadrolu asistanlar gibi yapmaktayım. Daha da ilerisi biz üç arkadaş (Dr. Uluğ Eldegez, Dr. Cengiz Öktem) aynı durumda olduğumuz için kliniğin oldukça yükünü biz taşıyorduk. 1973 yılı Nisan ayında kadrolu asistan oldum ve 1974 yılında evlendim. Kayıp zamanları daha fazla artırmamak için hızla uzman olmayı hedefledim. Günü gününe uzmanlık sınavını verebilmek için özel gayret sarf ettim. Bu arada hocalarım, baş asistanlarım, asistan arkadaşlarım bana yardımcı oldular. Uzmanlık tezimi Prof. Dr. Orhan Şaşmaz verdi. Konusu pankreasın insülin salgılayan tümörleriydi ve bu konuda o devirde Türkiye’de ilk kez cerrahi girişimlerin yapıldığı yer bizim kliniğimizdi. Saygıdeğer hocamı rahmetle ve şükranla anıyorum. Ancak bu arada ortaokul ve lisede Fransızca okumuşluğumun geleceğim için yararlı olmayacağını düşünerek İngilizce öğrenmeye çalışıyordum. Anımsadığım kadarıyla üç, dört İngilizce hocası bu dil eğitimi sırasında rahmetli oldular.

Uzmanlık sonrası birleşmiş olan her iki cerrahi kliniğinin (1. ve 2.) kürsü kurulu kararıyla bugünkü B servisinde baş asistan olarak kalmama karar verildi. İşimin çok zor olduğunu görerek ve bu zorlukları aşmam için çok ama çok çalışmam gerektiği inancıyla yola çıktım. 1978-1980 yılları ülkede siyasi kutuplaşma doğrultusunda anarşi ve terörün ayyuka çıktığı dönemlerdir. Öyle hale gelmiştir ki günde 20-25 kişi öldürülmekte ve bu ölümler faili meçhul kalmaktaydı. Bu dönemde nöbet tutmak şöyle dursun, hastaneden ayrılmaklığımız hemen hemen olanaksızdı. Bunun delili olan güzel bir anekdotu hatırlatmak isterim. O devirde bebek olan kızım kızamığa yakalanmış ama ben onun döküntülerini göremeden iyileşmişti. Çünkü dört gün eve gelememiştım. Yeri gelmişken tek çocuğım olan kızım Seda Akyüz hayatımın her döneminde hem eşim hem çocuğım hem anam hem ablam gibi bana yakın olmuş ve mutluluk vermiştir. Kendisine ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu zor koşullar devam ederken 1980 Eylülü askeri müdahale ülkede anarşi, terörü ve katliamı bir bıçakla kesip atar gibi yok etmişti. O dönemde askerlere alkış tutanlar bugün tersini yapmaktadırlar. Doğrunun ne olduğu tarih kaydedecektir ama bir şeyi biliyorum ki boşu boşuna çok gençler kaybettik. 1980 sonrası oluşturulan 1982 anayasası doğrultusunda yüksek öğretim kurumlarının ve onların kuruluşlarının anarşi ve terörün nedeni olduğu varsayılarak anayasaya yerleştirilen YÖK kurumu aracılığıyla üniversiteler düşünce, siyaset ve tartışmadan yoksun hale getirildi. Biz bu doğrultuda anabilim dalımızda bilgi ve görgümüzü artıracak

daha iyi bir eğitim ve öğretim verecek ve alacak duruma gelmek için başta hocalarımız olmak üzere hep birlikte gayret sarf ettik. 1982 Nisanında rahmetli hocam Kaya Çilingiroğlu’nun verdiği doçentlik tezi ile doçentlik sınavına girdim. 1750 sayılı yasaya göre doçentlik sınavı üç aşamalıydı. Evvela tez görüşülür, kabul edilir, sonra kolokyum dediğimiz jüri huzurunda sözlü sınav yapılır ve bir gün sonra da ders anlatılırdı. Bu aşamalardan sonra üniversite doçenti oldum (kadrosuz). Ben ağırlıklı sindirim sistemi cerrahisi yapmayı düşündüğüm için onun altyapısını oluşturmaya çalışıyordum. Bu doğrultuda gastroentereoloji cerrahisinde endoskopi ve endoskopik cerrahinin önemli olacağını düşünerek 1986’da altı aylığına Londra’da St. Thomas Hospital’ın Gastroenteroloji bölümünde gözlemci olarak çalıştım. Gidişimde benim küçüğüm olan Prof. Dr. Tarık Terzioğlu’nun yardımları için kendisine teşekkür ederim. O arada aynı kurumda kolorektal cerrahi uygulamaları izledim. Kliniğe dönüşümde amacım gastroenteroloji cerrahinin altyapısını oluşturarak kliniğin genel gidişi doğrultusunda yan dalların oluşmasını sağlamaktı. Bizim klinikte hocalarımız tarafından temelleri atılmış hepatopankreatikobiliar cerrahi, gastroenteroloji cerrahisi, endokrin, meme, damar ve acil cerrahinin temelleri atılmıştı. Bu altyapı doğrultusunda gastroenteroloji cerrahisinin daha ileri aşamalara götürülmesi için önemli adımlar atmak gerekiyordu. Bunun için iyi bir endoskopi birimi kurmak düşüncesi doğrultusunda 1987’de büyük katkı ve yardımlarını gördüğüm zamanın dekanı Prof. Dr. Cemalettin Öner’in izni ile iki küçük odada Türkiye’de ilk cerrahi endoskopi birimini kurduk ve orada bir gastroskop, bir kolonoskop, yandan seyirli (teaching) aletlerle eğitim vermeye çalıştık. 90’lı yıllara doğru, video endoskopların devreye girmesi ile büyük bir teknolojik yenilik bize çağ atlattı. Bu arada sevgili Prof. Dr. Yılmaz Büyükcü bilgi ve görgüsünü artırmak üzere benim çalıştığım yere gitti. Bizde baş asistan olan sevgili Prof. Dr. Dursun Buğra da Fransa’ya gitti ve orada bilgi ve görgülerini artırdılar. Onların dönüşü ve ilk endoskopi hemşireliğine aldığımız hemşire arkadaşlarımızın büyük katkıları (Nuray, Birsen, Filiz) ile artık bu küçük alana sığmaz olduk. O devirde Çapa kampüsünde bilgisayarı kullanan ilk birimdik. Biz bu adımları atarken kliniğimizin diğer birimlerinde de kendi alanlarında hızlı ilerlemeler devam ediyordu, örneğin karaciğer, böbrek naklinin başlaması gibi organ nakil programları başarılı olarak uygulanmaktaydı.

90’lı yılların başında laparoskopik cerrahinin gündeme gelmesi ile her yenilikte olduğu gibi bunu hızla uygulamak isteyenler olduğu gibi çekimser kalanlar da oldu. Gastroentereoloji cerrahisi birimine (B servisi), bu arada Dr. Türker Bulut ve Dr. Sümer Yamaner katıldılar ve onlar endoskopi biriminde ve diğer uygulamalarda yerlerini aldılar. Son

olarak da bize katılan ve şimdi doçent olan Dr. Emre Balık bu ağır yükün altında ezilmeyecek kadar güçlenerek birimimizin temel taşlarından birisi olmuştur. Ayrıca farklı birimde olmasına rağmen bizimle birlikte sindirim sistemi cerrahisi ve endoskopisi yapan Dr. Oktar Asoğlu'nun da gastroenteroloji cerrahisinin güçlenmesinde büyük katkıları olmuştur. Gerek hizmet gerek eğitim açısından daha güçlü hale geldik. Endoskopik ve laparoskopik cerrahi artık iç içe uygulanır duruma geldi. Bu arada cerrahların endoskopi yapmasını kabullene-meyen gastroenterolog arkadaşlarla çeşitli arenalarda tartışarak yargıya kadar gittik. 1987'de arkadaşlarımla kurduğum Türk Cerrahi Gastroenterolojik Endoskopi Derneği ve Türk Cerrahi Derneği aracılığıyla bu davalar yargıda lehimize sonuçlandı ve cerrahların endoskopi yapabileceği kanısına varıldı. Bu doğrultuda artık cerrahi asistanları ülkemizde endoskopi eğitimi almaktadırlar. Ayrıca bizim kurumumuzda 500'ün üzerinde cerrah bugüne kadar eğitim aldılar ve ülkenin her köşesinde halka hizmet vermektedirler.

2000 yılı başında Genel Cerrahi Anabilim dalı başkanlığına adaylığımı koydum ve oy çoğunluğuyla seçildim. Üç dönem anabilim dalı başkanlığı yaptım. Bu on sene içerisinde anabilim dalımızın her bir birimi bir yan dal gibi üretim yaparak onlarca ulusal ve uluslar arası cerrahi kongreler düzenlediler ve bu kongrelere üst düzeyde katılımı sağladılar. Bütün arkadaşlarıma bana bu mutlulukları yaşattıkları için şükran borcum

vardır. Akademik özgürlüğün en güzel örneğini verdiler. Dilerim bundan sonra da böyle devam ederler.

2008 yılındaki rektörlük seçiminde üniversitemizin özgür iradesi ile en fazla oyu almış olmama rağmen üst makamlar tarafından bu göreve uygun bulunmamam nedeniyle rektör olarak atanamadım. Bu durum benim kurumuma olan inancımı ve çalışma şevkimi sarsmamıştır.

Son yıllarda yüksek öğretim kurumlarındaki hızlı gelişmeler doğrultusunda özellikle tıp fakültelerine karşı yoğun baskılar birçok kıymetli arkadaşımızın zamansız ayrılmasına neden olmuştur. Bu durum beni yürekten yaralamıştır. Hele son çıkan kararname ile yarım gün çalışan hekimlerin aşağılanarak "giderlerse gitsinler" düşüncesi doğrultusunda üniversiteden ayrılmalarının istenmesi son derece düşündürücüdür.

Hangi amaçla olursa olsun insan unsurunu hiçe sayan düşünce ve uygulamalar doğrultusunda başarılı olmak mümkün değildir. Ben üç ay sonra emekli olacağım için bu kısa dönem nedeniyle hiçbir mücadele olamayacağı varsayımı ile emekliliğimi istedim. Şayet üç beş senem olsaydı ayrılmayıp tam gün çalışarak yasal zeminde mücadele etmeyi düşünürdüm.

Sonuç olarak kırk bir sene dokuz ay yirmi beş gün hizmet ederek böyle ayrılmak istemezdim. Kalan arkadaşlarıma başarılar dilerim. Dünyaya yeniden gelsem yeniden hekim olarak insanlığa ve ülkeme hizmet ederdim.

1976 yılı ilkbaharında, S.S.K Okmeydanı Hastanesi'nde genel cerrahi uzmanlık eğitimimin 1,5 yılını tamamlamışken, yeniden sınava girip İstanbul Tıp Fakültesi I. Cerrahi kliniğine geçtiğimde 4. yıl asistanıydı. 4. yıl asistanıydı ama, aslında klinikte 6. yılıydı; çünkü 2,5 yıl kadrosuz ve maaş almadan volanör olarak çalışmıştı. O yıllarda I. Cerrahi kürsüsünde askeri kışla disiplini hüküm sürerken, II. Cerrahi kürsüsünde daha demokratik bir hava esirdi. Ali Akyüz meslek hayatı boyunca I. Cerrahi disiplinine sıkı sıkıya bağlı kalmıştır.

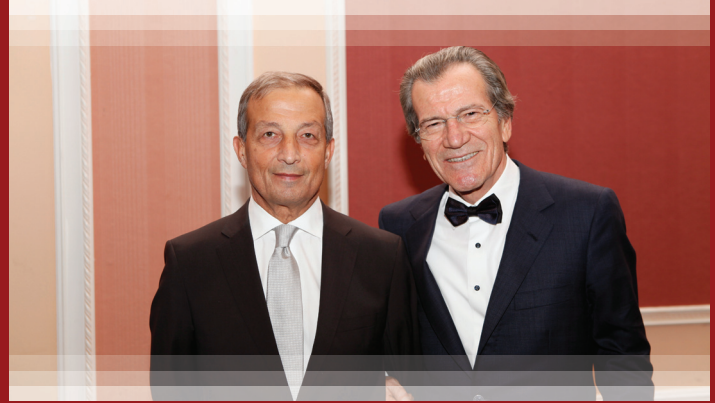
37 yıl birlikte çalıştık, aynı dönemlerde asistanlık, başasistanlık, öğretim üyeliği yaptık. Bu uzun süreçte bir kerecik olsun birbirimizi kırmadık. Emekli olana kadar üç dönem üst üste Anabilim Dalı Başkanlığı yaptı. Benim ölçütlerime göre iyi bir idareciydi. İdareciliği sırasında eleştirdiğimiz uygulamaları, hataları yok muydu? Elbette vardı. Hangimizin yok ki? Ama o gerektiğinde olgunlukla özür dilemesini de bildi. İnancılı ve dürüst kişiliğinden ödün vermez, Atatürkçülüğünü öne çıkarırdı.

Sonsuz bir hayat akışı içindeki örnek anekdotların hangileri anlatılmaya değer? Konudan çok anlatım önemli galiba. Ali Akyüz'le ilgili birkaç anekdot anlatmaya çalışacağım. Beğenmezseniz kabahat konularda değil anlatımdadır. Bu anekdotlarda gerçeklik payı kadar yakıştırmalar olduğunu da vurgulamak gerekir.

İki cerrahi kliniğinin henüz birleşmediği yıllarda, 1977 olmalı. Bu dönemde acil hastaları dönüşümlü olarak bir ay 1. cerrahi kliniği, bir ay ikinci cerrahi kliniği kabul ederdi. Diğer kliniğin acile baktığı ayda biz pasif nöbet tutardık. Yani yalnızca serviste yatan hastalarla ilgilenirdik. Bu nöbetlerde başasistan klinikte kalmaz ama bizim için nöbet sıklığı değişmez yine üç günde bir olurdu. Böyle bir nöbette, akşam vizitinden sonra tüm ekip yemekhaneye girdik. Şef asistan Ali Akyüz, şef altı Saliha Ünsal, kuyruk üstü ben, kuyruk asistan ve volanter asistanı anımsamıyorum. Yemekler pek iyi olmamalı ki Ali Akyüz Saliha'ya "yahu Saliha bir çorba yap da içelim" dedi. Çorba için gereken malzeme sağlandı. Saliha çorbayı yaptı. Herkes tabağına çorbasını aldı. İçmeye başlayacağımız sırada telefon çaldı. Saliha bir hasta için servise çağırıldı ve hemen çıktı. Ali Akyüz çorbadan bir kaşık aldı, bir kaşık daha aldı sonra bana döndü. "Bak ben sana diyeyim, bizim Saliha bu çorbayla sittin sene evde kalır." dedi. Çorbasını içen çıkıyordu. Biz Ali Akyüz'le laflıyorduk ki Saliha yemekhaneye girdi. Belli ki Ali Akyüz'ün söylediği Saliha'ya çoktan yetiştirilmişti. "Aşk olsun Ali abi, benim için böyle böyle demişsin." Ali önce "Bir kere ben böyle bir şey demedim dedi, ama baktı ki hepimiz gülüyoruz, devam etti: "Yahu dediysem bile inkar ediyorum!"

• • •

Ali Akyüz'ün başasistan olduğu yıllar... Prof. Dr. Şevket Tuncel hocamız vizit dolaşıyor. Bir şeye kızmış hoca, söylenip duruyor. Ali Akyüz dayanamadı. "Hocam elimizden gelen bu, daha ne yapalım ki, bilmiyorum". dedi. Hoca "Doçentliğe soyunmasını biliyorsun ama!" deyince, yanıtı "vazgeçtim giyiniyorum" oldu.

• • •

Yine başasistanlık dönemi... Prof. Dr. Kaya Çilingiroğlu hocamız sabah viziti yapıyor. Rahmetli hocamız her zaman patlamaya hazır barut gibiydi ama o gün bir felaketti. Ali Akyüz'den başlayıp hepimizi bir güzel boyadı. Vizit bitti arkasından yürüdük, odasına girdik. Makamına oturdu. Biz üç adım uzağında Ali Akyüz başta, yanında ben, iki asistan daha sıralandık bekliyoruz. Gidin demeden çıkmamız mümkün değil, bir süre sonra "Başım çatlıyor, bana bir ağrı kesici bulun!". Ali Akyüz hemen koşturdu, dolaptan ağrı kesiciyi alıp buzdolabından bir bardak su doldurdu. Daha doğrusu biz öyle sanıyorduk, meğerse renksiz kokusuz boğma rakıymış. Hoca ağrı kesiciyi ağzına alıp, bardaktakini bir dikişte bitirdi ve suratı allak bullak oldu. "Ula laz Ali sabah sabah içirdin bu zıkkımı! bana" diye başladı. Hiç birimizden bir bok olmayacağıyla devam etti. Söylenmesi 15-20 dakika sürdükten sonra hocanın yüzü gülümsemeye başladı. Tatlı bir dille "Çocuklar bu sabah biraz sinirliydim çok söyledim size, hadi gidin işinize bakın" dedi. Ertesinde, hocaya sabahları bir duble versek mi acaba? espirisi sürdü gitti.

• • •

Doçentliği sırasında endoskopi konusunda üzere 6 ay Londra'ya gitmişti. Döndüğünde ilk sözü: "Yahu Ali Akyüz olmazsa Çapa Cerrahi Kliniği çöker diye düşünüyordum ama hiçbir şey değişmemiş" oldu. Yine o günlerde İngiltere'den Thomas (soyadını anımsamıyorum) adlı bir profesör endoskopi konusunda konferans vermek üzere İstanbul'a gelmişti. Duyuruda belirtildiğine göre konferansta simultane çeviri yoktu. Ali Akyüz gitmiş dinlemiş. Ertesi gün konuşuyorduk, "Düşünüyorum da kendi kendime şöyle diyorum," dedi. "La Ali Akyüz, sen Of'un Hastikoz şimdiki (Yukarı Kışlacık) köyünden çık, ilkokulu, ortaokulu, liseyi oku, gel İstanbul Tıp Fakültesine gir, 2,5 yıl volanterliğe dayanıp I. Cerrahi Kliniğine asistan ol, üstelik başasistan kalıp doçent ol, dün de gidip Mister Thomas'ın anlattıklarının yaklaşık %70'ini anla, bu senin için Nobel değil de nedir?"

Değerli ağabeyime sevdikleriyle birlikte nice sağlıklı, mutlu yıllar diliyorum.

Dr. Selçuk Özarmağan

Simurg'da yayınlanmak üzere hakkınızda bir yazı istendi benden. Otuz yılı aşan bir tanışıklık, mesleki ve harici yaşamda uzun süre birlikte yapılan çalışmalar, paylaşılan sevinçler-üzüntüler beyaz sayfanın karşısına geçince birden aklımdan uçtu gitti. Bu kadar yoğun birliktelikte insan diğeri hakkında durup dururken yazı yazmayı hiç düşünmüyor, çünkü düşünceleri-duyguları anında paylaşıyorsunuz, yaşananları kalem almaya gerek duymuyorsunuz. Oysa şimdi farklı bir gerçeğe karşı karşıyayım, Yeşim'den aldığım görev doğrultusunda 2 A4 sayfası uzunluğunda bir alanda benim gözümde sizi anlatmaya çalışacağım, zor iş!

Sizi ilk tanımam, daha doğrusu "Ali Akyüz kavramıyla" ilk karşılaşmam Ekim 1979'da oldu. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden mezun genç bir doktor, o zamanlar pek de mutad olmayan bir şekilde İstanbul Tıp Fakültesi'nin (İTF) Genel Cerrahi Kürsüsü'nün (eskiden adımız kürsü idi) sınavını kazanıp asistanlığa başlıyor. İlk veya ikinci gün, öğle saatinde yemek sonrasında asistan odasında pipo içiyorum (nasıl fırsat bulduysam?). İçeriye kıdemli bir asistan ağabeyim giriyor ve beni görünce telaşlı bir yüz ifadesiyle "Eyvah, bu ne cüret? Ali Bey görürse hayatın kayar" diyerek kıdemli olmanın gereğini yapıp beni yanlış yoldan döndürüyor! Sınavı kazanınca, kliniğe başlamadan önceki günlerde sekreterler beni hocalarla tanıştırmışlardı. Ali Uras Hocanın odasına da girmiştik, ağzından eksik etmediği piposuyla beni çok mütefrit karşılamıştı. Kendi kendime "Allah Allah dedim, Ali Bey kendisi de keyifle içtiği bu pipo yüzünden benim hayatımı neden kaydır-sın?" Ama bu Ali Bey o Ali Bey değildi, Ali Akyüz'dü! Efsane ile dolaylı olarak karşılaşmışım, yüz yüze gelmemiz de gecikmedi. Ama içten yaklaşımınız, anında hissedilen dürüst/doğrucu karakteriniz bende korkudan çok saygı uyandırdı. Yıllar içinde saygıya ağabey sevgisi eklendi, günümüze kadar da o doğrultuda devam etti, dilerim böyle hep sağlıklı sürer gider.

İTF, Genel Cerrahi Kürsüsü, sonradan da Anabilim Dalı olarak Türk Cerrahi Camiasında önemli bir yere sahiptir. Bu yer durup dururken, gökten paraşütle tevdi edilmemiştir, hak etmek gerekir. İşte Sevgili Hocam, siz çalışkanlığınızla, dürüstlüğünüzle, fedakarlığınızla hayatınızı hastalarınıza, öğrencilerinize, asistanlarınıza, birlikte çalıştığınız öğretim üyesi kardeşlerinize adadınız ve kliniğimizi günümüzdeki övünülecek düzeyine getirme yönünde büyük gayretler gösterdiniz. Bu gayretlerin tarihçesini biraz becerip yazabilirsem, okurlara sizi benim gözümle anlatmaya çalışmış olacağım.

Sizlerin baş asistan, bizlerin de asistan olduğumuz 1979-1981 arasındaki yılları hatırlayanlar çok iyi bileceklerdir, gerçekten önemli yıllardı. O dönemlerde günümüzdeki kadar çok hastane (fakülte, eğitim, devlet, özel) yoktu ve acil olgular ister istemez İTF ve Cerrahpaşa'da yoğunlaşırdı. Anarşinin kol gezdiği günlerde acil cerrahi servisinin günlük hasta kapasitesi zaman zaman 150'lere çıkıyor, günde 15-20 acil ameliyat yapıldığı oluyordu. İşte o günlerde siz kıdemsiz bir asistan gibi Acil Servis'ten gündüz-

gece ayrılmaz, bütün hastaların en ince ayrıntılarına kadar tanı ve tedavi aşamalarını takip ederdim. Gelen tüm hastaların kartlarını, dosyalarını tek tek elden geçirir, eksikleri, yanlışları tümü orada hazır bulunan nöbetçi ekibe ikaz ederdim. Biz yorgun asistanlar ise sabaha karşı saat 4'te, 5'te "Ali Ağabey yukarı çıkıp yatsa da, şuracıkta kıvrılıp yarım saat kestirsek" diye kendi aramızda vızırdanırdık. Hiçbir zorunluluğunuz olmamasına karşın nöbetlerinizde bu denli hassasiyet göstermeniz cerrahide olmazsa olmaz ilkelerin en güzel örneğini oluşturuyordu: hastaya saygı, ciddiyet, disiplin, eksiksiz iş tamamlama, işi zamanında bitirme, velhasıl özetle cerrahi mesleğine saygı. Ameliyatları izleyerek, hastaları takip ederek, güncel bilgileri okuyarak cerrahi öğrenilebiliyor. Ancak yazılı olmayan, baktığınızda göremeyeceğiniz, sizi gizli gizli etkisi altına alan davranış biçimleri, genç bir cerrahi asistanın şekillenmesinde o kadar önemli ki, önümüze rol modeli olarak sizi çıkarttığı için tanrıya şükrediyorum. Sizden bu hasletlerin azıcığını alabildiysek kendimizi mutlu hissedeceğiz.

Benim ve birlikte çalıştığımız benden küçük kardeşlerimin en büyük şansımızın sizin 1986'da inat ve ısrarla kurup yaşaması için büyük çaba harcadığınız, giderek de Türkiye'nin en etkin ünitesi haline gelen cerrahi gastroenteroloji endoskopi ünitesidir. O yıllarda bu gerçeği görüp, gastroenterologlarla çatışma bahasına gereğini büyük çabalarla yerine getirmek, ancak sizin gibi takipçi, tuttuğunu koparan vizyon sahibi bir kişinin harcıydı. Bugün Türkiye'de cerrahlar güvenle endoskopi yapabiliyorlarsa, hepsi bunun sizin sayenizde gerçekleştiğini biliyorlar. Bizler de bu ünite sayesinde cerrahi gastroenteroloji alanında yoğun bilgi birikimi edinme imkanı bulduk, sizi şükranla anmamızı gerektiren bir vesile daha işte.

Sevgili Ağabeyim, sizinle son 25 yılda hemen hemen her mesai günü bazen merdivenden yürüyerek, son yıllarda çoğunlukla asansörü kullanıp servise sabah vizitine çıktık. Servis öğretim üyeleri ve asistanlarla birlikte senin-benim hastam demeden her hasta üzerinde tartıştık, ortak kararlar aldık, fikir ayrılıklarımız oldu. Gerçi dolaşırken "herkesin derdi kendine" gibi bir parolamız var idiyse de, bunun şaka olduğu, sorumluluğu ortak üstlendiğimizi bilirdik. Geri dönüp baktığımda bizlere aşıladığınız "cerrahide ben yoktur, biz vardır" kavramı, başarının ancak iyi anlaşılan ekiplerce elde edilebileceğinin formülünü gösteriyordu. İTF Genel Cerrahi Anabilim Dalı'nın sevinci ve kederi paylaşan büyük bir aile olduğunu bizlere yine siz hatırlattınız. Anabilim Dalı Başkanlığınız sırasında düzenlediğiniz ve cerrahi mirasımız olan hocalarımızla, genç nesil hocaları kaynaştıran o duygu yoğun klinik yemeklerini unutmak mümkün mü? Vefanın, büyüğe saygının, küçüğü sevmenin en güzel örneğini yaşattınız.

Değerli Hocam, sizi ilerleyen yıllarda daha yakından tanımak, o sert görümlü davranış tarzının ardındaki yufka yüreği anlamak benim için hiç sürpriz olmadı. Siz kendinizden çok hep ailenizi, meslektaşlarınızı, çevrenizi öne aldınız, korudunuz, kolladınız. Zamanınızı hep ihtiyacı olana harcadınız. Derdi, sıkıntısı, çözü-

lecek sorunu olan her düzeydeki insan sizin kapınızdaydı. Her düzeydeki dedim, çünkü anlı-şanlı iş adamlarından Çapa'nın her türlü personeline, asistandan en üst düzeydeki öğretim üyesine, ailenizdeki sayısını sizin bile hatırlayamadığınız yiğenlerden, amca oğullarına kadar, kalbinizdeki insan sevgisinden, yardım etme duygusundan birer tutam uzattınız. Hepimiz bu sonsuz kaynaktan yararlandık. Sizdeki gerçek Tanrı sevgisi, insanlığa hizmet şeklinde tezahür ediyor, bu sevginizin hiç bitmeyeceğine inanıyorum. Sizi tanımış, sizden çok şeyler öğrenmiş, sizinle çalışmış olmak ayrıcalığını bana yaşattığınız için şükranlarımı arz ediyorum, Sevgili Ağabeyim.

Dr. Dursun Buğra

Ben, İstanbul Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı'ndakilerin yanı sıra Türkiye'deki tüm genel cerrahi kliniklerindeki yaşlılarımın arasındaki en şanslı kişiyim. Bu şansım ilk önce İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun olmam ve uzmanlık eğitimimi de bu fakültenin en gözde kliniklerinden birisi olan Genel Cerrahi Anabilim Dalı'nda yapmış olmamın yanı sıra uzmanlık sonrasında Prof. Dr. Ali AKYÜZ Hocam ile beraber çalışma şansını bulabilmemdedir. Ali Hoca hakkında bana yazı yazmamı istedikleri zaman bunun ilk başta çok kolay olduğunu düşünsem de yazmaya başlayınca bunun ne kadar zor olduğunu gördüm.

26 Mart 2002 tarihinde uzmanlık sınavı sonrasında beni Genel Cerrahi Anabilim Dalı Başkanlığı odasına çağırıp başasistan olarak Genel Cerrahi B Servisinde çalışmaya başlayabileceğimi ve de sadece B Servisi değil tüm Genel Cerrahi Kliniği'nin başasistanı olduğumu belirttiği konuşmayı dün gibi hatırlamaktayım. Bu konuşmanın üzerinden yaklaşık 10 yıl geçti. Kim derdi ki Ali Hoca bir gün klinikten ayrılmak zorunda kalacak ve onu göremeyeceğim. Her sabah 07:00'den önce kliniğe gelip odasında hasta bakmaya başlayan ve de kurulmuş saat gibi her zaman aynı saatte serviste vizite gördüğüm hocamızı artık serviste göremeyeceğiz. Bu ayrılık istemesek de hepimiz için zamanı geldiğinde mecbur olduğumuz bir ayrılık.

Derler ya onu anlatmaya kelimeler yetersiz kalır, işte bu cümle Prof. Dr. Ali AKYÜZ için de geçerlidir. Türkiye'de ilk kez cerrahlara endoskopi yapmanın yolunu açmak için İstanbul Tıp Fakültesi'nde Cerrahi Endoskopi Ünitesini kurması, her türlü yeniliğe açık olması, her türlü mesleki ve kişisel gelişim için kendini ve çevresindekileri seferber etmesi ve çalışkanlığı akla ilk gelen özellikleridir. İnsan olarak o kadar merhametlidir ki zaman zaman kendisini bu yönü nedeniyle eleştirmişimdir. Birisine kin gütmesi mümkün değildir. Kızır, söylenir ancak bunların tümü o an için geçerlidir. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebilmiştir.

Müşfiktir, yokluktan geldiği için yokluğu en iyi bilenlerdendir. Kadrosuz ve maaşsız çalışan tüm başasistan ve asistanların her zaman yanında olmuş, elinde avucunda nesi varsa paylaşmıştır ancak bunu kimseye de fark ettirtmemiştir. Birimizin başı ağrısa onun da başı ağrır, birinin bir derdi olsa onu kendi derdi kabul eder.

Anabilim Dalı Başkanlığı döneminde hep üretme ve gelişme anlamında kliniğimizi motive etmeye çalışmıştır. Ufkumuzun açılması için kliniğimizin tüm başasistanlarının yurt dışında uzun süreli olarak çalışması için elinden gelen tüm gayretleri göstermiştir. Kliniğimizde acil nöbetlerinin aksayacağı düşüncesiyle idari olarak engellenmeye çalışılan bu eğitimi yapabilmem için "gerekirse nöbetlerini ben tutarım" diyecek kadar cesur olmuştur.

Asistanlarımızın tümü onun zamanında başları her sıkıştığında onun kapısına çok rahat bir şekilde gidebilmiştir. Kendilerine bu kadar yakın gördükleri ve görebilecekleri başka bir hoca olmamıştır. Sadece başları sıkıştığında değil sevinçli günlerinde de onu hep aralarında görmek istemişlerdir.

Sadece biz hekimler mi onu bu kadar sevdik ve saydık... Hastalarımız da en az bizler kadar onu sevdiler ve saydılar. Onun baba şevkati hastalara moral ve yaşama sevinci verdi. Hastalarımız tıbbi sorunları dışındaki problemlerini de onunla paylaşmış ve de onların dertlerine derman olmuştur.

2005 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki laparoskopik kolorektal cerrahi eğitimimi tamamlayıp kliniğe geldiğimde ve benim hocam olacaksın dediğinde ne kadar şaşırdığımı anlatmak mümkün değildir. Kendisi belki de bu işe yaş olarak en geç olarak başlayan birisi olmasına rağmen Türkiye'de bu komplike cerrahiye başarıyla yapabilen nadir kişilerden birisi olması da çalışkanlığı ve azmi sayesinde. Hocam her defasında benim laparoskopik kolorektal cerrahideki hocam sensin diyebilecek kadar da mütevazı birisidir.

Yüzümün şeklinden ruh halimi okuyabilecek kadar beni tanıyabilen ve her türlü derdime ilaç olan hocam artık hocalığın ötesinde benim için bir baba olmuştur. Bilirim ki ne zaman bir derdim olsa benim yanımda olacaktır, bilirim ki doğrularımın yanında hatalarımı da bana söyleyecek ve bana destek olacaktır ve yine bilirim ki ben ona bir eleştiride bulunduğumda bunun arkasında art niyet aramayacak ve "bu çocuk bunu söylediyse bir sebebi var" diyecek kadar düşünceli ve mantıklıdır.

Hocam, hayatını İstanbul Tıp Fakültesi'ne vakfetmiş ve ilk önce "ben" yerine "kurumum" deme erdemini gösterebilen sayılı kişilerdendir. Ben herşeyimi kurumuma borçluyum, bu kurum olmasaydı ben veya sizler olamazdınız diyerek kurumumuza her zaman sahip çıkmayı öğretmiştir.

Kimi zaman bu kurum onu fikirlerine ve icraatlarına sahip çıkmadı ama onun bu kuruma inancını hiçbir zaman kaybettirmedi ve yılmadan çalışmaya devam etti. Çalışmak ve yine çalışmak onun belki de ana yaşam felfesini oluşturmaktadır. Kurumunu

hayatının en önemli varlığı ve mirası olarak gördü ve son güne kadar da kurumu için çalışmaya devam etti .

Acı ve tatlı çok güzel bir on yılı onunla geçiren ve son dönemde birebir dertleşebilecek kadar yakın olduğum Hocamın aramızdan sağlığta dönüşüm politikaları nedeniyle çıkarılan kanun ve yönetmelikler nedeniyle beklenenden üç ay önce aniden ayrılmış olması sadece beni değil onu tanıyan herkesi üzmüştür. Bilinmelidir ki bir doktor olarak, bir akademisyen olarak ve bir insan olarak Prof. Dr. Ali AKYÜZ, Türkiye'nin yetiştirmiş olduğu değerlerden birisidir. Kimimiz bu değeri anladık, kimimiz anlayamadık ama geride kalanlardan değerini anlayanlar kendisinin bize bıraktığı bu mirasa mutlaka sahip çıkacaktır.

Belki yazacak ve söyleyecek şu anda akla gelmeyen çok şey vardır ama Hocam bizlere "Ben sizin sayenizde dünyada cennetimi yaşadım" derdi. Hocam bilin ki biz de bu cenneti sizle beraber yaşadık.

En derin sevgi ve saygılarımla,

Dr. Emre Balık

Istanbul Tıp Fakültesi'nde ikinci sınıftan üçüncü sınıfa geçmiştik. Ben tatil için Trabzon'a ailemin yanına gidiyordum. Benim gibi cerrah olmayı düşünen yakın arkadaşım Hilmi ise İstanbul'da kalıyordu. "Ben senden daha iyi cerrah olacağım" diye beni kızdırıyordu zira tüm tatili fakültede muhtemelen de cerrahi polikliniğinde geçirecekti. Çok sıkıyordum...

"Sümer, bugün poliklinikteydim. Ali Akyüz diye bir yeni doçent geldi. Oradaki tüm öğrencileri kovaladı". Hilmi'nin bana telefonda söyledikleri bunlardı. Bir yandan "Ali Akyüz diye yeni bir doçent"e kızıyor, diğer yandan cerrahi için rakibim olan Hilmi'nin tatil vesilesiyle benden bir adım öne geçemeyecek olmasına içten içe seviniyordum. Ali Akyüz'ün adını aslında

biliyordum zira ortada bir de hemşehrilik vardı. Ama öyle kolay kolay kapısını çalıp da konuşacak cesaretim yoktu tabii ki!

İşte Ali Akyüz ile, dolaylı da olsa, ilk karşılaşmamız böyle idi...

Fakültedeki tüm hocalarımızı sever, sayar hatta onlardan korkardık ama insanın hedefi genel cerrahi uzmanlığı olunca tabii ki genel cerrahinin öğretim üyelerine bakışı da daha bir farklı oluyordu. Üçüncü sınıf başladığında genel cerrahi derslerini heyecanla bekler haldeydim. Cerrahi infeksiyonlar dersine jilet gibi ütülü takım elbisesi ile çakı gibi bir taze doçent geldi! Evet aynen tahmin ettiğiniz gibi Ali Akyüz idi gelen. Sert, otoriter, konusuna hakim, güven veren birisiydi. Hızla kişisel idollerim arasında yerini almıştı...

Dördüncü sınıfta genel cerrahi stajı öncesi "Allah'ım n'olur B Servisi'nde olayım" diye dua ettiğimi bilirim. Bunun sebeplerinden birisi de Ali Akyüz'ün o servisin öğretim üyesi olmasıydı. Dualarım kabul oldu! Altı haftanın nasıl geçtiğini anlamadık. Kaya Çilingiroğlu hocamız ile, Yusuf Gökşen hocamız ile unutulmaz anlar geçirdik. Ama asıl unutulmazlardan birisi Ali Akyüz'den aldığımız ilk endoskopi eğitimimiz idi. Bildiğiniz gibi bugün Türkiye'de endoskopi denildiğinde akla ilk gelen isimlerin başında Ali Akyüz gelir. Zira Ali Akyüz, cerrahların da endoskopik işlemleri layıkıyla yapabileceklerini kanıtlayan ve önlerinde bu geniş ufku açan kişidir. Sadece cerrahlar ya da hekimler değil aslında tüm Türk toplumu doğrudan ya da dolaylı olarak kendisine teşekkür borçludur. Çünkü bu, tıpta tam anlamıyla bir devrim olmuştur. Biz dördüncü sınıf öğrencisiyken, Ali Akyüz binanın üçüncü köşesinde oluşturduğu tek göz endoskopi laboratuvarında "Depocu Hasan"ın da yardımıyla gastroskopi yapardı. Pratik eğitim grubu olarak hasta başında sıraya girişimizi, o eski teknoloji fiberoptik endoskopun okülerinden bakışımızı unutmak mümkün mü? Hayatımda ilk gördüğüm gastroenterostomi bugün bile aynı tazelikte gözlerimin önünde!

Tıp fakültesi bittiğinde TUS diye bir tehlikenin gelmekte olduğunu gördük. TUS öncesi eski sistem son sınava yetişerek İstanbul Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı'nda uzmanlık eğitimine

Sanmayın ki çok yemek yer. Doyması için "bi lokma birşey" yeterlidir. Yedirmeye çalışıyorum ama nafile.

başlama şansını elde ettim. Doğal olarak artık Ali Akyüz ile daha sık karşılaşma ve daha yakın olma şansını da yakalamış oldum. Oldum ama...

Daha iki aylık asistanken poliklinikte görevlendirilmiştim. Birgün Ali Akyüz bir hasta göndermişti ve benim de kendisine birşey sormam gerekiyordu. Daha çömez olduğum için dahilî telefon numaraları henüz ezberimde değildi. Ben de sekretere sordum. O da bana numarayı söyleyeceğine doğrudan hocayı aradı, "hocam Sümer Bey sizinle görüşmek istiyor" diyerek telefonu elime tutuşturdu. "Oğlum, ben bugüne kadar hiçbir büyüğüme sekreter vasıtasıyla telefon açmadım, bırak onu, bizzat gidebileceğim bir yere de hiç telefon açmadım" sözlerini duyduğumda kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. Doğal olarak telefonu bırakıp bir üst kattaki odasına koştum ve özür diledim. Çok önemli bir hayat dersi almıştım. (Gastroenterostomiye de sayarsak etti mi iki?!).

Genel cerrahi ihtisasımız süresinde asistanlar olarak aramızda açık ya da gizli bir rekabet olduğunu itiraf etmeliyim. Çünkü bir kısmımız işi öğrenip doğrudan pratik hayata atılmayı düşünürken

bir kısmımızın tek hayali üniversitede yola devam etmekte. B Servisi ise üniversitede yola devam etmek için son derece çekici bir yerd. Zira karizmatik hocalarla dolu, askeri disiplinle çalışılan, inanılmaz zor ama çekici bir servisti. Ama benim açımdan bir hayaldi zira başka bir arkadaşım işi bağladığını deklare etmişti! O nedenle, dördüncü yılımda B Servisi'nden başasistanlık önerisi aldığımda şaşırmadım desem yalan olur. İhtisas bitiminde ne yazık ki işler istenildiği gibi gitmedi. Zorunlu hizmet belimizi büken büyük bir engeldi ve kaçış yoktu. Ancak ben zorunlu hizmet travmasını yaşarken ve kimileri arkamdan dolaplar çevirirken, Ali Akyüz gibi abilerim yokluğumda hep arkamı kollamışlar ve benim dönüşümde büyük rol oynamışlardı.

O güne kadar ara sıra kesişen yollarımız, İstanbul Tıp Fakültesi'nde başasistan olarak göreve başladığımız gün bir daha ayrılmayacak şekilde birleşmiş oldu. B Servisi'nin çalışma düzenine göre mesai arkadaşlarımızı eşimizden çocuklarımızdan daha fazla görüyorduk. Ama bundan şikayetçi değildik. Öyle ki ilk zamanlar Pazar sabahları bile erkenden Yeşilköy sahilinde buluşup koşuyorduk. Pardon!

Hiçbir güç koşmasını engelleyemez...

Ne kadar şanslıyım ki doçentlik cüppemi bana o giydirdi.

O koşuyordu ben yürüyordum. Baktım ki olacak gibi değil, zor da olsa bir bahane ile Pazar sabahı işkencesinden kendimi kurtardım! Seneler sonra birlikte gittiğimiz bir kongre sırasında Florida'da, "hocam biraz etrafı gezelim" dediğimde bana yanıtı şuydu: "Beni koştur başka birşey istemem"!!! İyi de nasıl koşturayım? ABD'nin Atlantik sahilini kuzeyden güneye kateden A1A kodlu bir sahil yolu var. Biz Fort Lauderdale'deyiz. Sabahın köründe hocamla giydik spor kıyafetlerimizi ve çıktık A1A'ya. Kuzeye doğru gidiyoruz. Ama aramız giderek açılıyor. Hocam inadına kuma sapıp işi daha da zorlaştırıyor. Ara ara da geri dönüp dili dışarıya sarkmış zavallı bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. Baktım olacak gibi değil ama bir yandan da korkuyorum. Adam bu tempoyla New York'tan çıkacak. Son bir gayretle yanına yaklaşıp, "hocam ben kesildum döneyrum" dedim. Ayrıca fazla uzaklaşmamasını ve kaybolmamasını da tembihleyip otele döndüm. Neyse ki bana acıdı da, New York'a kadar gitmeden geri döndü o gün!

Seneler boyu Ali Akyüz'den önce hastaneye girebilmenin mümkün olup olamayacağını düşünmüşümdür. Sonra pes edip böyle birşeyin olamayacağına karar verdim. Zaman zaman "acaba hastanede mi yatıyor" diye düşünmedim desem yalan olur. Kendisinden yardım isteyen insanları sabah altıbuçuk yedi arası çağırırdı. Geç gelenin zılgıtı yemesi kaçınılmazdı. Zılgıtı yedi ama işi yine de görülürdü. Ehh zılgıtı deyince, bizler de bolca zılgıtı yedik tabii ki! Ama bilenler, bizim Ali Akyüz'ün sakın dönemine denk geldiğimizi söylerlerdi. Asıl onu başasistanlığında görmeliymişiz. Acilde hasta ve iş olmasa bile ekibi bir saniye uyutmazmış! Ehh serde karadenizlilik ve hiperaktiflik var ne de olsa!

İhtisasımın son senesinden başlayarak endoskopiye öğrenebilmem için ne gerekiyorsa yaptı. Kelimenin tam anlamıyla kafama vura vura o işi öğrenmemi sağladı. Bence en önemli ve onu akranlarından ayıran özelliği paylaşımcılığı ve vericiliği idi. Kendinden sonra gelenlerin kendisini geçip ekibi bir üst düzeye çıkarmaları için gereken hiçbirşeyi esirgemedi. "O benden küçük, haddini bilsin" mantığına hep uzak durdu. Kendi yetiştirdiği adamın herhangi bir konuda daha üst düzey işler yapmasından hep gurur duydu. "Ben onların hem hocasıyım hem de öğrencisi" ifadesi aslında tüm bu bakış açısını net olarak özetliyor. Emin olun bunu yapabilecek o kadar az sayıda insan var ki...

Ali Akyüz'den söz ederken yeniliklere bakışından söz etmemek büyük haksızlık olur. Doksanlı yılların başında laparoskopik cerrahi yapmaya başladık. Haydi diyelim o zaman daha gençti, hatta en verimli dönemindeydi mesleki açıdan. Dolayısıyla laparoskopik kolesistektomiyi hızla öğrenip uygulamaya başladı. 2005'de laparoskopik kolorektal cerrahiye başladığımızda büyük bir yanılgıya düştüğümü itiraf etmeliyim. Emekliliğine kısa bir süre kala bir insanın devrimsel nitelikteki bir tekniğe bulaşmayacağını sanmıştım! Ama söz konusu kişinin Ali Akyüz olduğunu unutmamışım!

Benden bile daha büyük bir hevesle işe giriştiğini ve bırakın kolon rezeksiyonlarını, rektum kanseri ameliyatlarını da laparoskopik olarak yapmaya başladığını görünce pes dedim!

Şöyle geriye dönüp bir bakınca, her türlü yeniliğe açık, yorulmak nedir bilmeyen, ölümsüzlüğün sırrının bayrağı kendinden daha ileriye taşıyacak adam yetiştirmekte olduğunu kavrayabilen, çok özel bir insanı görüyorum. Ben ve arkadaşlarım böyle bir abiye sahip olmakla ne denli şanslı olduğumuzu her geçen gün daha iyi anlıyoruz...

Dr. Sümer Yamener

Ali hocamı 24 yıldır tanıyorum ve onun güzel kalbini bilen ayrıcalıklı insanlardan biriyim. Dürüst, mert, ahlaklı, yardımsever, çalışkan, disiplinli sözcükleri canım hocamı tanımlamak için ilk aklıma gelenler.

1999 yılında doçentlik sınav jürimde Ali hocam vardı. Sevinçle birlikte, kendisine mahcup olma kaygısı beni daha çok heyecanlandırıyordu. Sınav sırasında bana sorulan soruları yanıtladıkça, onun gözlerinde mutluluğu ve gururu unutamıyorum. Canım hocam, her zaman birlikte olmak dileği ile.

Dr. Yeşim Erbil

Medikal - Cerrahi Endokrinoloji Mezuniyet Sonrası Eğitim Kursu

15 - 18 Kasım 2012

Cornelia Diamond Kongre Merkezi / Antalya

15 KASIM 2012 PERŞEMBE

18.30 Otele Yerleşme ve Akşam Yemeği

11.00-18.00

4. ENDOKRİN TEMEL EĞİTİM ÇALIŞTAYI

16 KASIM 2012 CUMA

08.30-09.00 Açılış Oturumu

09.00-09.45 **OLGU SUNUMLARI EŞLİĞİNDE PANEL** (Ergin Sencer Oturumu)
Cushing Sendromunda Zor Olgular

09.45-10.00 Tartışma

10.00-10.45 **KONFERANS** (Üstün Korugan Oturumu)
Dünyada Tiroid Kanseri Sıklığı Artıyor mu ?
Leonard Wartofsky

10.45-11.00 Tartışma

11.00-11.30 Kahve Molası

11.30-12.15 **KONFERANS**
Endemik Guatrda Cerrahi: Rezeksiyonun Genişliği
Henning Dralle

12.15-12.30 Tartışma

12.30-12.50 **KONFERANS**
Endoskopik Boyun Cerrahisi: Konvansiyonel Cerrahi Yerine Geçtiğini
Gösteren Kanıt Var mı?
Dionigi Gianlorenzo

12.50-13.00 Tartışma

13.00-14.00 Öğle Yemeği

14.00-14.45 **OLGU EŞLİKLİ UZMAN GÖRÜŞLERİ OTURUMU**

Leonard Wartofsky
Olgu 1: Subklinik Hipotiroidi
Olgu 2: Subklinik Hipertiroidi
Olgu 3: Gebelerde Hipertiroidi

14.45-15.00 Tartışma

15.00-15.45 **OLGU EŞLİKLİ UZMAN GÖRÜŞLERİ OTURUMU**
Henning Dralle
Olgu 1: Medüller Kanseri Cerrahisi Sonrası Yüksek Kalsiyon Düzeyi
Olgu 2: Medüller Kanserinde Aile Üyelerinin Taraması
Olgu 3: Medüller Kanserli Hastada Adrenal Kitle

15.45-16.00 Tartışma

16.00-16.30 Kahve Molası

16.30-17.15 **PANEL**
Hipertiroidiye Multidisipliner Yaklaşım

17.15-17.30 Tartışma

17.30-18.15 **PANEL**
Adrenal Karsinomlara Multidisipliner Yaklaşım

18.15-18.30 Tartışma

17 KASIM 2012 CUMARTESİ

09.00-09.45 **OLGU EŞLİKLİ UZMAN GÖRÜŞLERİ OTURUMU**
Allan Siperstein, Eren Berber, Betül Hatipoğlu

Tiroid Kanseri Zor Olgular (Cleveland deneyimi)

09.45-10.00 Tartışma

10.00-10.45 **OLGU EŞLİKLİ UZMAN GÖRÜŞLERİ OTURUMU**
Allan Siperstein, Eren Berber, Betül Hatipoğlu

Hiperparatiroidide Zor Olgular (Cleveland deneyimi)

10.45-11.00 Tartışma

11.00-11.30 Kahve Molası

11.30-12.15 **KONFERANS**
Diferansiyel Tiroid Kanseri RAI Tedavisi: Kanıtlar ve Uzman
Görüşleri
Martin Biermann

12.15-12.30 Tartışma

12.30-12.50 **OLGU SUNUMLARI EŞLİĞİNDE PANEL**
İİAB Raporlarının Yorumlanması: Disiplinler Arası İletişim

12.50-13.00 Tartışma

13.00-14.00 Öğle Yemeği

14.00-14.45 **OLGU EŞLİKLİ UZMAN GÖRÜŞLERİ OTURUMU**
Martin Biermann

Olgu 1: Persistan Hiperparatiroidide Lokalizasyon Yöntemleri
Olgu 2: Preoperatif Lokalizasyonla Minimal İnvazif Paratiroidektomi
Olgu 3: Cerrahi Sonrası Yüksek Tg Düzeyi Saptanan Tiroid Kanseri
Olgularda Görüntüleme

14.45-15.00 Tartışma

15.00-15.45 **KONFERANS**
Güvenli Tiroidektomide İntraoperatif Sinir Monitörizasyonu: Gerçekten
Gerekli mi?
Dionigi Gianlorenzo

15.45-16.00 Tartışma

16.00-16.30 Kahve Molası

16.30-17.45 **OLGU SUNUMLARI EŞLİĞİNDE PANEL**
Tiroid Kanseri Multidisipliner Yaklaşım

17.45-18.00 Tartışma

18 KASIM 2012 PAZAR

09.00-09.45 **PANEL**
Feokromasitomaya Multidisipliner Yaklaşım

09.45-10.00 Tartışma

10.00-10.20 **OLGU SUNUMU EŞLİĞİNDE PANEL**
Postoperatif Aç Kemik Sendromu

10.20-10.30 Tartışma

10.30-10.50 **OLGU SUNUMU EŞLİĞİNDE PANEL**

10.50-11.00 İnsidental Medüller Kanseri

11.00-11.30 Kahve Molası

11.30-11.50 **OLGU SUNUMU EŞLİĞİNDE PANEL**
Operatif Tiroid Kanseri: Tg Yüksek, Görüntüleme Negatif

11.50-12.00 Tartışma

12.00-12.20 **OLGU SUNUMU EŞLİĞİNDE PANEL**
Hızlı Parathormon

12.20-12.30 Tartışma

12.30 KAPANIŞ KONUŞMASI

simurg

SAYI:4